

'Laag en diep'

Ik heb veel bewondering voor de sportieve prestaties van Anky van Grunsven en ik heb bij ontelbare wedstrijden enthousiast aan de kant gestaan vanwege haar manier van rijden en haar mentaliteit om eruit te halen wat erin zit. Desondanks moet je open staan voor kritiek op bepaalde trainingsmethoden. Daarom reageer ik op de column van Sjef Janssen (Hoefslag 31 juli 2003). De laatste maanden heb ik veel foto's en video's bekeken. Ik ben geschrokken van trainingssituaties gebaseerd op 'laag en rond'-rijden van het paard. Het gaat mij er niet om dat een paard even iets lager en ronder wordt ingesteld om hem geconcentreerder te maken en hem te helpen zich met opgebolde rug te geven. Het gaat mij over paarden die op een fysiologisch, medisch en psychologisch onverantwoorde wijze worden beroofd van hun balansstang (=hals), waarbij het paard als vluchtdier geen kans geboden wordt verder dan een meter voor zich uit te kijken. Dat zijn halswervelkolom dusdanig onfysiologisch worden gebogen dat het ligament waarmee de wervels op hun plaats worden gehouden gigantisch wordt overbelast, met name in de nek. Dat met de stang het paardenhoofd in een onverantwoorde houding wordt gefixeerd, waarbij de neus het borstbeen raakt en het pijn doet in de dichtgesnoerde kaken. Over paarden die in deze lichaamshouding gedwongen niet meer instaat zijn om hun ledematen en rug zodanig te gebruiken als dit in de dressuur wenselijk en voor het paard niet schadelijk is. Ik heb foto's gezien die mij hebben geshockeerd. Als instructeur word ik steeds weer met leerlingen geconfronteerd die elk op hun eigen manier de methode van 'laag en diep' rijden toepassen. Meestal gaat dat ten koste van het welzijn en de bewegingskwaliteit van het paard. Als jurylid word ik steeds meer geconfronteerd met paarden, die met een verkeerde knik in de hals, zeer kort in de hals en achter de loodlijn lopen, omdat zij door de ruiter in deze positie worden getrokken, of niet meer durven zich naar het bit toe te rekken. Om die reden is het belangrijk dat gediscussieerd wordt over het voor en tegen van bepaalde rij- en africhtingsmethoden. Het is geen kwestie van iemand niet zijn succes gunnen of het bewust zwartmaken van bepaalde methoden. Het gaat erom dat we praten over wat van een dressuurpaard fysiologisch en psychologisch in de training gevraagd mag worden in relatie tot de FEI-doelstellingen met betrekking tot dressuur. Met een dergelijke discussie zijn vele paarden en ruiters aan de basis geholpen.